

Viața lui Mark nu s-a schimbat prea mult din clipa când a apărut Heather. La început nu prea avea nimic de făcut. Karen se ocupa de toate și era logic să fie așa, de vreme ce el nu putea hrăni bebelușul, prefera să nu schimbe scutece și era la birou când aveau loc îmbăiatul și plimbările. Dar în cele din urmă a descoperit că Heather și Karen formau o entitate bine sudată, iar el rămăsese pe dinafară. Încercările de a participa activ la viața lor erau împiedicate de neștiință și e drept că lui Karen îi era întotdeauna mai ușor să facă ea ce era de făcut decât să se uite la Mark cum se chinuie să îmbrace copilul sau să pună în geantă cele necesare pentru o plimbare în parc.

Nu era furios pe Karen, ci pe el însuși, și a considerat faptul că i se distribuise un rol de observator drept o extensie a unor lacune care acum erau la fel de evidente și la birou. În lumea finanțelor Mark nu reușise niciodată să devină un personaj indispensabil. Cu toate că prestația lui era satisfăcătoare și câștiga mai mult decât visase vreodată, observa cum o

serie de bărbați nemerituoși îl depășesc ierarhic bazându-se pe aptitudini mai degrabă sociale decât financiare, așa că a renunțat la gândul că va conduce vreodată departamentul sau că va putea folosi avionul firmei.

Heather era un bebeluș superb. Părul ei blond avea să se închidă la culoare, dar avea ochii mari și albaștri și a început să zâmbească încă de la patru luni, adesea strângându-și cu încântare mânuțele dolofane. Karen o îmbrăca în tricotaje franțuzești și a descoperit că, deși era fetiță, nuanțele de albastru-deschis se potrivesc cel mai bine cu tenul și cu temperamentul ei. Heather căuta să întâlnească privirea celor din jur și îi cucerea până și pe cei mai ursuzi newyorkezi cu chicotelile și râsetele ei.

Era atât de frumoasă, încât atunci când, inevitabil, devenea centrul atenției în parc sau în vreun magazin, noile ei cuceriri se uitau la Mark sau la Karen sau la amândoi și nu reușeau să-și ascundă mirarea că acești oameni au un asemenea copil. Părinții lui Heather nu se simțeau niciodată jigniți, ci ridicau din umeri cu mândrie reținută, pentru că amândoi ajunseseră pe cont propriu la concluzia, niciodată împărtășită, că eurile interioare li se reflectau în superba lor creație biologică. Mark chiar i-a spus

odată lui Karen, căzut pe gânduri, că „se pricep așa de bine la făcut copii“, încât poate că ar trebui să mai facă unul.

*

Chiar dacă își iubea părinții și era de părere că avusese o copilărie idilică în suburbia înverzită a Washingtonului, Karen își amintea că anii aceia fuseseră, în cea mai mare parte, unii singuratici. Își dorise mereu un frate și, dat fiind că mama ei era obsedată de contracepție și îi explicase totul despre acest subiect încă dinainte să poată înțelege despre ce e vorba, se întreba dacă nu cumva nașterea ei fusese un accident. O vreme a avut un frate imaginar, cu zece ani mai mare, care o ducea cu mașina în diverse locuri, ca, de pildă, la magazinul de înghețată sau la lecțiile de balet, dar i-a fost de ajuns să doarmă o noapte la o colegă sau să vină o dată acasă cu mașina altei familii ca să-și amintească ce noroc are că la ea în casă nu trebuie să se lupte pentru nimic.

Pe de altă parte, faptul că nu fusese nevoită să se lupte pentru nimic s-ar putea să fi fost un neajuns. Karen era, prin firea ei, ușor de manipulat și ezita ori de câte ori trebuia să-și asume un risc. Nu sărea niciodată prima în piscină, ci prefera să-i lase pe alții

să încerce. În plus, mama ei s-a întors la școală, ca să studieze biblioteconomia, când Karen abia învățase să meargă, iar tatăl ei, un avocat specializat în drepturi de proprietate intelectuală, nu a fost în stare să-și asume toate îndatoririle gospodărești și părintești rămase neacoperite. Era îndrăgostit de munca lui și adesea își însușea creativitatea clienților ca și cum ar fi fost a lui. Avea fantezii de inventator și îi plăcea să bricoleze, însă cel mai adesea îi plăcea să se lase văzut de vecini intrând și ieșind din casă cu niște schițe sub braț, cu scheme de structuri electrice sau chimice care îi depășeau cu mult capacitatea de înțelegere.

Când mama ei a obținut un post la biblioteca ambulantă din Clarksburg, Karen terminase creșa și își petrecea atât de multe după-amiezi așezată într-un colț și privind-o pe mama ei cum le citește copiilor, încât până în clasa a doua și-a ținut cărțile cu fața spre un public imaginar. Când reducerile de cheltuieli publice au început să amenințe existența bibliotecii ambulante, orașul a organizat un referendum în primăvara aceleiași și, dintr-odată, nu numai copiii îi făceau cu mâna mamei ei și o strigau pe numele mic.

Lui Karen nu-i plăcea deloc să-și împartă mama cu alții și nici să-și petreacă atâta timp cu bona, care

era de fapt femeia de serviciu, așa că într-un final s-a agățat de orice activitate care îi permitea să rămână la școală până mai târziu. În ultimele clase de gimnaziu ajunsese să fie ignorată într-o asemenea măsură, încât se descurca singură cu orice, așa că și-a luat obiceiul de a se încuia după școală în camera ei, cu un televizor portabil, ceea ce îi permitea să evadeze în lumea colorată a poveștilor de dragoste și, în același timp, să aibă acces la propriul trup.

Karen i-a spus lui Mark că nu mai vrea încă un copil. Nu ar fi corect față de Heather. De fapt Karen știuse din clipa când s-a născut Heather că îi va oferi toată grija și atenția ei atâta timp cât va putea. Nu se temea că își justifică astfel dezinteresul față de o carieră proprie sau faptul că se bizuie pe succesul lui Mark, fiindcă Heather nu era un copil obișnuit. Poate că dacă și Karen ar fi dat dovadă de sclipirea și farmecul lui Heather, mama ei nu s-ar fi întors la școală.

*

Pe măsură ce creștea, frumusețea lui Heather devenea tot mai evidentă, doar că trecea cumva pe planul al doilea, după șarm și inteligență și – mai important de-atât – după o empatie rafinată, care putea fi chiar profundă. „De ce plângi?” a întrebat-o

ea din cărucior, când avea cinci ani, pe o femeie din metrou care nu plângea și care, în consecință, a corectat-o cu politețe. Heather a continuat: „Nu trebuie să fii tristă, chiar dacă sacoșele sunt grele. Pot să duc eu una“. Atunci femeia a râs nervos și s-a așezat lângă Karen, explicându-i că se descurcă, mulțumesc. Karen a apostrofat-o ușor pe Heather să-și vadă de treaba ei și i-a întins sticla cu apă.

Femeia privea în sus, prefăcându-se că citește reclamele, când Heather, cu ochii încă ațintiți la ea, a luat sticla de la gură și a spus: „Toți oamenii care merg cu metroul se poartă de parcă ar fi singuri, dar nu sunt“. În momentul acela femeia a izbucnit în lacrimi. Karen nu știa ce să facă și, după ce a încercat să găsească un șervețel, a ajuns să o mângâie pe umăr pe femeia care plângea și se străduia să zâmbească jenată. Heather le-a privit pe amândouă și, când au coborât pe 77th Street, a spus pa, iar femeia, care se liniștise, s-a uitat la Karen și i-a zis că probabil e cea mai bună mamă din lume. Karen a spus că meritul e într-un totu al copilului și, cu toate că a părut modestă, ea știa că Heather reușește tot timpul lucruri din astea și că rolul ei pe pământ era, cumva, să-i facă pe oameni să se simtă mai bine.